

for en eventuel forkastelse af deres selv-angivelse.

Til § 130.

Reglerne om adgangen til at klage over den foreløbige ansættelse svarer til de nu-gældende, idet man dog har tillagt den hustru, der indgiver selvstændig selv-angivelse, en selvstændig klageret ved siden af den manden tilkommende klageret. Det er for hustruens vedkommende ikke tilstrækkeligt, at hun har begæret at indgive selv-angivelse, men det kræves, at hun faktisk har indgivet en sådan. Såvel manden som hustruen kan klage over ansættelsen i sin helhed. Herom gælder lignende betragtninger som anført til § 128, stk. 4.

Til § 131.

Bestemmelserne er overført fra den gældende statsskattelovs § 25, idet man dog har foreslået klagefristen i stk. 2 forlænget fra 8 til 14 dage. Også her fastslås det, at ligningsmyndighedens underretning til den pågældende skal indeholde oplysning om grundlaget for den truffe afgørelse.

Til § 132.

Angående stk. 1 henvises til bemærkningerne til forslagets § 114. Ved bestemmelsen i stk. 2 tillægges der finansministeren en beføjelse til for større kommuners vedkommende at tillade afvigelser fra de foreskrevne frister for gennemførelsen af den foreløbige ligning. Bestemmelsen vil være af betydning i kommuner, hvor der findes et stort og velorganiseret ligningsapparat, og hvor vægten i ligningen derfor overvejende vil hvile på den kommunale ligningsmyndighed, der da vil kunne trænge til længere frister til gennemførelse af sit arbejde med ansættelserne.

Til § 133.

I de i bestemmelsen nævnte tilfælde vil det være nødvendigt, at der fastsættes andre frister for ligningsarbejdet m. v. end de almindelige. Man har ikke fundet det hensigtsmæssigt, at loven belastes med de herhen hørende bestemmelser, men har foreslået, at disse fastsættes af finansministeren.

KAPITEL 12.

Skatterådets prøvelse af den foreløbige ligning, behandling af klager og beregning af skattebeløbene.

Til § 134.

Bestemmelsen er i det store og hele overensstemmende med de gældende regler, jfr. statsskattelovens § 29, sidste stk., og § 12, stk. 1, i lov nr. 458 af 22. december 1939. Med hensyn til bestemmelsen i sidste punktum, der er ny, bemærkes, at man i praksis i en del tilfælde har godkendt, at skatteberegningen i en kommune — på skatterådets ansvar — foretages af de kommunale myndigheder. En sådan ordning er bl. a. truffet i tilfælde, hvor den pågældende kommune ønskede at gå over til maskinel beregning af sine skatter og afgifter, og hvor det for at opnå den fulde fordel af den maskinelle beregning og udskrivning af skattebilletter er skønt hensigtsmæssigt også at lade denne omfatte statsskatterne; i de pågældende tilfælde har der altid forud for gennemførelsen været ført forhandling herom med vedkommende skatteråd. Beregningen må dog, som nævnt, i alle tilfælde anses som udført i skatterådets navn, idet den gældende lov ikke indeholder hjemmel til at overføre beregningsarbejdet til andre end skatterådet. Den nu foreslåede bestemmelse tilsigter at skabe en sådan hjemmel, men fastslår i overensstemmelse med den hidtil fulgte linie, at skatterådet skal have adgang til at erklære sig, forinden afgørelse træffes. Reglen stemmer med, hvad skattelovskommissionen har foreslået i sin 2. betænkning, dog at bestemmelsen i nærværende forslag er formuleret således, at der, om grundlag herfor skønnes at være til stede, er mulighed for at overføre beregningsarbejdet til en anden myndighed end den kommunale.

Til § 135.

Bestemmelsen er overført fra § 26, stk. 1, i den gældende statsskattelov.

Til § 136.

Bestemmelsen er med enkelte redaktionelle ændringer overført fra den gældende statsskattelovs § 27.

Til § 137.

Bestemmelsen er med nogle formelle ændringer overført fra § 28 i den gældende